

[Aksel Larsen.]

kriselovene, og hvis man ville begynde at komme kriselovene til livs, måtte man begynde her og standse pristalsforfalskningen. Hvis man er villig til at gå den vej, kan vi tale om det andet; er man ikke det, er det ganske tydeligt, hvis interesser man vil varetage.

Dernæst må jeg også sige, selv om det allerede er sagt her i tinget, at jeg har ikke indtryk af, at de, man vil kalde erhvervs-livets folk, føler sig så forfærdelig hårdt trykket af stabiliseringslånet; lønmodtagerne og ligestillede føler sig langt hårdere trykket af at skulle svare stabiliseringslån. Jeg er derimod klar over, at man mener, man kan slå politisk mønt af at rumle med stabiliseringslånet og gøre det til alfa og omega i det onde ved regeringens kriselove og kriseforanstaltninger. Således var det jo også i fjor; da vi havde fået kriselovene gennemført her i tinget, var vi ude for en voldsom kampagne vedrørende stabiliseringslånet fra venstre og konservative og i den presse, der støtter og til dels dirigerer disse partier; men man talte ikke om de andre ubehagelige ting, der var gennemført. Jeg er ikke i tvivl om, hvorfor man førte den kampagne. Det var for, så vidt det var muligt, at få folk til at glemme de indirekte skatter og forfalskningen af pristallet, som i alle henseender var langt værre end stabiliseringslånet. Nu kommer man fra samme side med et isoleret forslag til lov om bortfald af ydelser til stabiliseringslånet, men man tier stille om alt det andet, og så kan vi ikke være i tvivl om, hvad hensigten er. Vi stiller os ikke synderlig velvilligt heroverfor, men vi er som sagt parat til at blive noget mere velvillige, hvis man vil lade være med at begrænse sig til stabiliseringslånet. Hvis man også vil tale om andre ting, navnlig om pristallet, og hvis det skulle være umuligt for de ærede forslagsstillende partier at finde ud af, hvorledes det kan gøres — de har tid mellem første og anden behandling af deres lovforslag — skal vi gerne hjælpe dem og vise dem, hvorledes man også kan tage sig af denne side af sagen.

Thorkil Kristensen: Jeg har ligesom venstres øvrige folketingsmedlemmer stemt mod stabiliseringslånet, da det blev vedtaget i

fjor. Det var ikke, fordi vi mente, der ingenting skulle gøres, men fordi vi mente, der skulle foretages noget andet til klaring af vort vanskelige valutaproblem. Jeg havde derfor ønsket, når man nu foreslår stabiliseringslånet ophævet, at man da havde ledsaget dette forslag med en skitse til en anden politik til løsning af vore problemer. Hvis det var sket, ville jeg have stået som medforlagsstiller i dag. Som det nu er, må jeg nøjes med at gøre nogle bemærkninger om begrundelsen for den debat, der føres i eftermiddag, sådan som den tager sig ud for mig.

Det var valutakrisen, der fremkaldte de økonomiske foranstaltninger sidste sommer. Vi var atter — hvad vi så tit har været i efterkrigsårene — i den situation, at forbrug og investering oversteg vor økonomiske evne, at valutastillingen derfor gik faretruende tilbage og det derfor var nødvendigt at gribe ind med forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Der blev gennemført forskellige forbrugsbegrænsende foranstaltninger, og en af disse var stabiliseringslånet. Her er vel enighed om, at det er en forbrugsbegrænsende foranstaltning; det var med i den højtærede finansministers motivering, og det er jo også klart erkendt af det ærede medlem hr. Poul Møller, både i hans tale her i dag og i en artikel i Dagens Nyheder den 31. marts.

Vi kan altid diskutere, hvor meget forbruget begrænses på grund af stabiliseringslånet, det kan der være forskellige meninger om, men der er ingen tvivl om, at det hører med til de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, som var begrundet i den alvorlige valutastituation i fjor.

Nu tales der om, at valutastituationen er bedret, og der bruges undertiden ret stærke udtryk i så henseende. Jeg skal ikke gå nærmere ind i denne debat, men kun sige, at det ser ud, som om oppositionspartierne i al almindelighed ser lysere på valutastituationen, end regeringen gør. Det er det indtryk, jeg har fået ved at lytte til debatten i eftermiddag. Hvis man nu skal prøve at vurdere den forbedring, som er sket i valutastillingen, er det store problem: er den holdbar, er det indgangen til en varig forbedring med opbygning af den betydelige valutारiske reserve, vi i så mange år har trængt til, og som vi stadig trænger til? Det er efter